

DUUMAN „SEITSIKKO“

Valtakunnanduuman seitsemän edustajan pitkät julistukset ja järkeilyt likvidaattoruuden puolustukseksi tekevät peräti kummallisen vaikutuksen.

Seitsikko pohtii kaiken aikaa *yksinomaisesti* vain duumatoimintaa, sosialidemokraattien toimintaa *Duumassa!*

Seitsikon mielestä Taurian palatsin ulkopuolella ei ole *mitään* organisoitua! „Me seitsemän olemme päättäneet, me ja Jagello äänestimme, me lähetimme puhujat, me hyväksyimme julkilausuman” — muuta et kuulekaan seitsikolta. „Me duumamiehet”, „me Duumassa olevat” — vain tämän seitsikko tietää ja ymmärtää, ei mitään muuta.

Seitsikko on jo niin peräti likvidaattoruuden turmelema, että se on lakannut ymmärtämästä marxilaisuuden aakkosia.

Marxilaisuuden mukaan Duumassa olevien edustajien *ei* pidä ajaa läpi *omaa* tahtoaan, vaan marxilaisen organisaation tahtoa, *ei omia* päätöksiään, vaan marxilaisen kokonaisuuden päätöksiä, *ei omaa* taktiikkaansa, vaan tuon kokonaisuuden taktiikkaa. Miten noloa ja häpeällistä, että tätä marxilaisuuden perustotuutta täytyy selittää Duuman edustajille! Kuinka pitkälle likvidaattoruuden puoleen häilyminen onkaan heidät vienyt, kun he tohtivat esiintyä puolueettomien tavoin, proletarisen poliittisen organisaation hävittäjien tavoin!

Seitsemän likvidaattoruuteen kallistuvaa *pelkää edes asettaa* kysymystä, „missä on marxilainen organisaatio”.

Ja kuitenkin juuri se on ydinkysymys.

Kaikki yhtenäisyydestä huutamiset ovat pelkkää vilppiä, jos kierretään Venäjän etumaisten, tietoisten, marxilaisesti järjestyneiden työläisten *enemmistön yhteistahtoa, yhtenäisiä* päätöksiä, *yhtenäistä* taktiikkaa koskeva kysymys.

Sanomalehti „Za Pravdu” on jo kauan sitten osoittanut, minkä tietojen mukaan voidaan (ja täytyy) määritellä työ-

läisten enemmistön marxilainen tahto, jonka hyljeksiminen on hajotustoimintaa, desorganisointia, hävitystä.

Nämä tiedot ovat: 1) IV Duuman edustajain vaalit työväenkuuriassa; 2) työväenlehtien historia; 3) ammattiliitot. Euroopassa näihin lisätään vielä tärkein seikka: poliittisen puolueen yleisiin jäsenluetteloihin merkittyjen lukumäärä. Jokainen ymmärtää, ettei Venäjällä voi olla sellaisia tietoja; niitä korvaavat osittain *yleiset päätökset*, jotka ovat velvoittavia jokaiselle rehelliselle työmiehelle.

Likvidaattorit ja seitsikko eivät puhu sanaakaan tästä, he *eivät puhu* sanaakaan marxilaisen organisaation tunnusmerkeistä, sen päätöksistä, sen taktiikasta! Likvidaattorit ja seitsikko haluavat „yhtenäisyyttä”, toisin sanoen kuuden työläisedustajan *alistamista seitsemän puolueettoman* tahdon, *toisin sanoen marxilaisen kokonaisuuden tahdon rikkomista*.

Likvidaattorit ja seitsikko haluavat, että sosialidemokratistien edustajien duumaryhmä toimisi omalla riskillään ja vastuullaan, niinkuin se itse mieli, tuosta kokonaisuudesta *välittämättä ja vastoin* sitä. Ja tätä häpeällistä, organisaatiota hajottavaa vaatimusta he nimittävät yhtenäisyyden vaatimukseksi.

Seitsikon kirkuminen yhtenäisyydestä tuo mieleen tunnetun kaskun: seitsemän haluaa ”yhdistyä” kuuden kera samalla tavalla kuin ihminen „yhtyy” leipäpalan kanssa. Hän *syö* sen.

Seitsemän puolueetonta haluaa syödä marxilaisten kuutosryhmän ja vaatii, että tuota nimitettäisiin „yhtenäisyydeksi”.

Työläisten enemmistöstä *erkaantunut* seitsikko, seitsemän *likvidaattoruutta kannattavaa* edustajaa, seitsikko, joka on unohtanut, että he ovat Duumassa vain työväen enemmistön tahdon *toteuttajia*, hävittää marxilaista organisaatiota, — juuri sitä likvidaattorit ja seitsemän edustajaa tekevät!

Työväenluokka esiintyy tätä työväenluokan organisaation röyhkeiksi käyneiden vihollisten ennenkuulumatonta hajottavaa menettelyä vastaan vaatiensa päättäväisesti alistumista *myös* duumatoiminnassa.